

успех. От друга страна отбелязва опита за разрешаване на българския църковен въпрос по пътя на униатското движение. Макар и възхвалявано от в. „България“ на Драган Цанков, то не намира желаната от католическата пропаганда почва, въпреки че в началото печели не малко привърженици. „Между тях били - отбелязва Н. Начов - Д. Цанков, Руско Мирков, Тодор Икономов, Константин Райнов и др. Към тях се присъединил и Паничков и работил. Той и разнасял в. „България“. Вестникът бил запретен в Русия, ала Паничков винаги оставял по десетина листа в канцеларията на руското посолство. Във в. „България“ Цанков защитавал унията.“²⁰ Нещо повече - през 1855 г. последният тайно приема католицизма.

След като Д. Паничков се отказва от унията, взема участие в черковната борба против гърците. Ръкописът „Извлечение от биографията ми. Поборник х. Димитър Паничков“ съдържа и неизвестни страници, които са ценен изворов материал за българския периодичен печат през Възраждането: „По онова време на рядко имаше развит по Европа българин. Думата „народен“ не са уважаваше. Вестник „България“ престана, спре са, че които го получаваха не плащаха. Имаше само „Цариградски вестник“. За него плащаше патрика, че фали гърците. Подновиха да издават „Българските книжици“. Но народа, като видя, че са печатат в протестантска печатница, хвана да негодува. Тогава събраха се епитропите на Българския метох. Решиха да печатат тия „Книжици“ в Българска печатница. Тогава бях само аз Български печатар. И ето, поканиха ма да принесе печатницата си на Фенер в Бъл[арския] метох, където да стоя без кирия, а че ще да ми помогнат епитропите 10 хиляди гроша, сиреч сто лири. А ази са задоволих там да им печатам всяка неделя по две хиляди коли на голям формат с особна плата по 500 гроша на 2000 коли. Трябвало да им зема по 10 лири на колата, аз глупак! Аз следовах да печатам година време, но изгубих, лирата са възкачи до 300 гроша на кайме, ето лира и половина 500 гроша, книга скъпа, работници скъпи, изгубих. Колко съм бил глупак! На Галата при Цанкова спечелих пари и цяла печатница, аз са полакомих, за да спечеля повече на Фенер на Българския метох. Там изгубих спечелената ми печатница и стоях по арес[т]. Когато ма освободи г-н Д. Цанков за първи път, а за втори път нямаше в Ц[аригра]д Д. Цанкова, то ма заточиха. Забравих да кажа, че като ми бяха обещали устно 100 лири помощ на печатницата, само да си я пренеса на Фенер, а пак нито 10 пари не ми дадоха, а бях похарчил 2500 гроша на хамали за пренасяне от Галата на Българския метох.“²¹

В ръкописа на Димитър Паничков се съдържа и друга информация, в която се споменават няколко възрожденски периодични издания:

„Тогава писаха критики във вестниците „Дунавски лебед“ от 4-й брой до 28-